

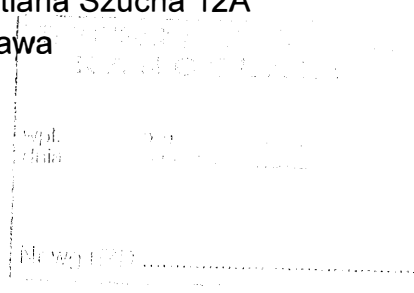
Nowy Sącz, 18 lipca 2022 roku

Trybunał Konstytucyjny

al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Skarżący: G D

Sygn. akt SK 34/22

PISMO PROCESOWE SKARŻĄCEGO

W odpowiedzi na stanowisko Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 czerwca 2022 r., działając imieniem własnym, wnoszę o:

- 1) stwierdzenie niekonstytucyjności zakwestionowanego w skardze konstytucyjnej przepisu;
- 2) rozpoznanie skargi konstytucyjnej na posiedzeniu niejawnym.

UZASADNIENIE

W ocenie skarżącego, nie zachodzą wskazane przez Ministra Sprawiedliwości, podstawy do umorzenia postępowania z uwagi na niedopuszczalność i zbędność wydania wyroku.

Zdaniem skarżącego, na gruncie niniejszej sprawy mamy do czynienia z pominięciem prawodawczym. Chodzi bowiem o sytuację w której częścią normy prawnej dotyczącej wynagrodzenia kuratora powinien być przepis o podwyższaniu wynagrodzenia o stawkę podatku VAT i z uwagi na podobieństwo do istniejących unormowań (dotyczących: mediatorów, biegłych sądowych, tłumaczy przysięgłych, adwokatów i radców prawnych ustanowionych z urzędu) należy oczekiwać jego istnienia. Na fakt zaistnienia pominięcia prawodawczego wskazuje także uzasadnienie projektu przedmiotowego rozporządzenia z dnia 9 marca 2018 r. Otóż w uzasadnieniu tego projektu Minister Sprawiedliwości wskazał, że rezygnacja z przepisu o doliczaniu podatku VAT miała na celu uniknięcie powtarzania przepisu art. 603⁴ § 3 KPC. Zatem do pominięcia legislacyjnego doszło na skutek niewłaściwej interpretacji przepisu art. 603⁴ § 3 KPC dokonanej przez prawodawcę.

W dalszej kolejności skarżący podnosi, że w jego ocenie nie zachodzą przeszkody do tego, aby pominięty przepis mógł znajdować się w akcie prawnym rangi rozporządzenia. Nie dotyczy on bowiem kwestii, które w świetle art. 217 Konstytucji winny być regulowane w drodze ustawy. To jego pominięcie powoduje stan niekonstytucyjności, ponieważ

prawodawca winien go być wprowadzić, w celu realizacji wobec osób ustanowionych kuratorami procesowymi, zasady równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 zd. 2 Konstytucji) i ochrony wynagrodzenia (art. 64 ust. 2 Konstytucji). W tym miejscu wskazać również należy, że przepisy o podobnej treści i dotyczące tej samej materii, znajdują się także w innych rozporządzeniach wydanych przez Ministra Sprawiedliwości, a wymienionych w skardze konstytucyjnej.

Skarżący podnosi również, że nietrafne jest twierdzenie, jakoby Minister Sprawiedliwości nie miał podstaw do wprowadzenia przedmiotowego przepisu, gdyż nie upoważniała go do tego delegacja ustawowa. W ocenie skarżącego, art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1125 t.j.) zawiera w tym względzie dostateczne upoważnienie (*Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia wysokość wynagrodzenia i zwrot wydatków poniesionych przez kuratorów*) i w tym zakresie zasadniczo nie różni się od delegacji ustawowych na podstawie których Minister Sprawiedliwości wydał rozporządzenia wymienione na str. 8 i 9 skargi konstytucyjnej. Przywołać należy, że w świetle:

- art. 98¹ § 4 KPC: *Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wysokość wynagrodzenia mediatora, w tym stałego mediatora, za prowadzenie postępowania mediacyjnego wszczętego na podstawie skierowania sądu i wydatki mediatora, w tym stałego mediatora, podlegające zwrotowi, biorąc pod uwagę rodzaj sprawy i wartość przedmiotu sporu oraz sprawny przebieg postępowania mediacyjnego, a także niezbędne wydatki związane z prowadzeniem mediacji.*;
- art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1326 t.j.): *Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, stawki wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego wykonane na żądanie podmiotów, o których mowa w art. 15, przy uwzględnieniu stopnia trudności i zakresu tłumaczenia.*;
- art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1166 t.j.): *Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radców Prawnych, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady ponoszenia kosztów, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem sposobu ustalania tych kosztów, wydatków stanowiących podstawę ich ustalania oraz maksymalnej wysokości opłat za udzieloną pomoc.*;
- art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2022 r. poz. 1184 t.j. ze zm.): *Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Adwokackiej, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady ponoszenia kosztów, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem sposobu ustalania tych kosztów, wydatków stanowiących podstawę ich ustalania oraz maksymalnej wysokości opłat za udzieloną pomoc.*

Żaden z ww. przepisów nie zawiera w sobie wyraźnego upoważnienia do podwyższania wynagrodzeń/stawek o podatek VAT, ponieważ upoważnienie to mieści się w stwierdzeniach, że *Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia: „wysokość wynagrodzenia mediatora”, „stawki wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego”, „szczegółowe zasady ponoszenia kosztów”*. Zdaniem skarżącego, w tym

zakresie, między upoważnieniem z art. 9 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a upoważnieniem z art. 22³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych lub art. 29 ust. 2 ustawy – Prawo o adwokaturze, nie ma różnicy. A na pewno nie ma różnicy między delacją z art. 98¹ § 4 KPC, a delegacją z art. 9 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, chociaż rozporządzenie wydane na podstawie pierwszego z tych przepisów zawiera przepis o podwyższaniu wynagrodzenia o VAT, natomiast rozporządzenie wydane w oparciu o drugi z wymienionych przepisów, analogicznej regulacji już nie zawiera.

Na koniec skarżący podnosi, że wskazana przez Ministra Sprawiedliwości okoliczność prowadzonych prac legislacyjnych mających na celu dodanie pominiętego przepisu do ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, potwierdza że w obowiązującym stanie prawnym istnieje luka prawna. Gdyby jej bowiem nie było, to racjonalny prawodawca nie projektowałby norm które można wywieść z już obowiązujących przepisów. Na fakt luki prawnej wskazał wprost także Sąd Najwyższy w uzasadnieniach do uchwał z 5 listopada 2021 r. (III CZP 68/20, Legalis) i 21 stycznia 2022 r. (III CZP 37/22, Legalis), a okoliczność, że uzupełnił je w drodze analogi z przepisu art. 603⁴ § 3 KPC, w żaden sposób nie sprawia, że wydanie przez Trybunał wyroku w niniejszej sprawie jest zbędne. Orzeczenia Sądu Najwyższego nie mają co do zasady mocy wiążącej dla sądów powszechnych i omawiana luka prawna w dalszym ciągu istnieje.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę jak w *petitum*.

RADCA PRAWNY
G D

Załączniki:

1. odpis pisma w 4 egz.